

SOPHIE KINSELLA

Kuka on pomo

Sophie Kinsellän sormi
on ajan hermolla, nauroin
hervottomasti. Rakastin
tätä kirjaa!

– JOJO MOYES



WSOY

SOPHIE KINSELLA

Kuka on pomo

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
MY NOT SO PERFECT LIFE

COPYRIGHT © 2017 BY MADHEN MEDIA LTD.

SUOMENKIELINEN LAITOS © KAISA KATTELUS JA WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42350-9

PAINETTU EU:SSA

Nicki Kennedylle

OSA 1

1

Yksi: Pahemminkin voisi olla. Työmatka voisi olla vielä paljon inhottavampi, ja se minun täytyy yrittää muistaa. Kaksi: Tämä on hinta, joka kannattaa maksaa. Minä *haluan* asua Lontoossa, *haluan* tehdä tätä, ja työmatka kuuluu pakettiin. Se on osa Lontoo-kokemusta niin kuin Tate Modern.

(Ei työmatka oikeastaan ole niin kuin Tate Modern. Huono esimerkki.)

Isä sanoo aina: Jos ei halua juosta isojen koirien kanssa, kannattaa pysyä kuistin alla. Ja minä haluan juosta isojen koirien kanssa. Siksi olen täällä.

Oli miten oli, kahdenkymmenen minuutin kävelymatka asemalle on pikku juttu. Jopa miellyttävä. Harmaa joulukuinen ilma on keuhkoissa kuin rautaa, mutta minulla on hyvä olo. Päivä on alkanut. Minä olen matkalla.

Takki on aika lämmin, vaikka se maksoi kirpputorilla 9,99 puntaa. Siinä oli merkki, CHRISTIN BIOR, mutta sen minä leikkasin pois heti kotona. Ei minun työpaikallani voi kulkea takissa, jossa lukee CHRISTIN BIOR. Sinne voi mennä aidossa vintage-Diorissa. Tai jonkin japanilaisen merkin takissa. Tai sellaisessa, missä ei ole mitään merkkiä, koska vaate on ommeltu omin käsin Alfies-antiikkihallista osteutuista retrokankaista.

Mutta ei CHRISTIN BIORissa.

Kun lähestyn Catford Bridgen asemaa, maha alkaa kiristyä jännityksestä. Tänään en halua missään nimessä myö-

hästyä. Pomoni on alkanut sähistä ja kihistä ihmisistä, jotka »lehahtavat sisään koska sattuu», ja niinpä lähdin kaksikymmentä minuuttia tavallista aikaisemmin siltä varalta, että on huono päivä.

Huomaan heti, että on helkutin huono päivä.

Viime aikoina tällä linjalla on ollut paljon häiriöitä, ja juna-
vuoroja on peruttu milloin sattuu. Asia on kuitenkin niin, että
ruuhka-aikaan Lontoossa ei yksinkertaisesti voi perua vuo-
roja. Mitä niiden ihmisten, joiden oli tarkoitus mennä juuri
sillä junalla, muka pitäisi tehdä? Haihtua savuna ilmaan?

Näen vastauksen jo kävellessäni lipuntarkastuksen läpi. Matkustajat tungeksivat laiturilla, tähyilevät silmät sirril-
lään aikataulunäyttöjä, yrittävät tuuppia itseään paremmille
paikoille, tuijottavat rataa, rypistelevät kulmiaan toisilleen
eivätkä toisaalta ole huomaavinaanakaan toisiaan.

Ei hemmetti. Varmaan ainakin kaksi vuoroa on peruttu,
koska väkeä on vähintään kolmen junallisen verran, ja kaikki
haluavat päästä seuraavan kyytiin ja asettuvat laiturin reu-
nalle suotuisiin asemiin. On joulukuun puoliväli, mutta jou-
lun hengestä ei ole tietoaakaan. Kaikki ovat kireitä, kylmis-
sään ja maanantaiaamuisia. Juhlatunnelmaa luo ainoastaan
jokunen apea jouluvalo ja tasavälein kajahtavat ilmoitukset
pyhien liikenteestä.

Kerään rohkeuteni, liityn joukon jatkoksi ja huokai-
sen helpotuksesta, kun juna saapuu asemalle. Vaikka enhän
minä tähän junaan tietenkään pääse (ai että pääsisi ensim-
mäiseen junaan – järjetön ajatus). Matkustajat ovat likistyneet
vasten höyryisiä ikkunoita, ja kun ovet liukuvat auki,
ulos astuu vain yksi nainen, joka rimpuilee itsensä vapautteen
sangen runnellun näköisenä.

Siitä huolimatta väkijoukko rynnistää eteenpäin ja osa
onnistuu jollain ilveellä työntymään junaan, ja kun se läh-
tee asemalta, minä olen jo paljon lähempänä laiturin reunaa.

Täytyy vain pysyä asemissa eikä antaa tuon geelitukkaisen laiheliinin kiilata eteen. Olen riisunut korvakuulokkeet kuulutusten varalta ja pysyn varuillani ja valppaana.

Lontoon työmatkat ovat sodankäyntiä. Ne ovat yhtä alituista valloitustaistelua, eteenpäin hivuttautumista, joka ei salli hetkenkään herpaantumista. Sillä jos herpaantuu, joku kävelee ohi. Tai päälle.

Täsmälleen yhdeksästä minuutista kuluttua tulee seuraava juna. Etenen muun joukon mukana ja yritän sulkea korvat vihaiselta taustakuorolta: »Voisitteko nyt mennä eteenpäin?» »Sisällä on tilaa!» »Kun ne nyt siirtyisivät edemmäs!»

Olen huomannut, että junan sisällä ihmisillä on aivan eri ilme kuin laiturilla – varsinkin niillä, jotka ovat onnistuneet saamaan istumapaikan. He ovat niitä, jotka vaelsivat vuorten yli Sveitsiin. He eivät edes nosta katsettaan. He pysyttelevät puolustelevasti, uhmakkaasti irrallaan taistelusta: *Minä tiedän, että te olette siellä, tiedän että teillä on kauheaa ja että olen itse turvassa sisällä, mutta minäkin olen kokenut kovia, joten saisinko nyt vain lukea rauhassa Kindleä ilman että te siellä yritätte syyllistää?*

Tungetaan ja tungetaan, joku jopa tuuppaa minua – tunnen hänen sormensa selässäni – ja yhtäkkiä astun junavaunuun. Nyt pitää saada kiinni tangosta tai kaiteesta – ihan mistä tahansa – ja tarrautua siihen. Kun jalat ovat junassa, on jo matkalla.

Jossain taempana on selvästi aivan raivopäinen mies – kuulen miten hän huutaa ja kiroilee. Ja yhtäkkiä takanani paisuu hyökky, kuin ihmistsunami. Olen kokenut saman vain pari kertaa aikaisemmin, ja se on aina pelottavaa. Liu'un eteenpäin koskettamatta lattiaa, ja kun ovet painuvat kiinni, olen likistynyt yhden pukumiehen, yhden verkkarimiehen ja yhden paninia syövän tytön väliin.

Olemme kiilautuneet niin ahtaasti, että panini on vain muutaman sentin päässä naamastani. Aina kun tyttö hauk-

kaa sitä, nenääni lehahtaa peston tuoksu. En ole huomaa-
vinanikaan leipää. Enkä tyttöä. Enkä miehiä. En, vaikka
tunnen verkkarimiehen lämpimän reiden omaani vasten
ja pystyn laskemaan hänen niskansa sänkikarvat. Kun juna
lähtee liikkeelle, me töytäilemme toisiamme vasten, mutta
kukaan ei katso ketään silmiin. Jos kahden ihmisen katseet
kohtaisivat junavaunussa, paikalle kutsuttaisiin varmaan
poliisi.

Saadakseni muuta ajateltavaa alan suunnitella loppumat-
kaa. Waterloo Eastilla pitää tarkistaa, mikä metrolinja vetää
parhaiten. Voin mennä joko Jubileella ja Districtillä (kes-
tää ikuisuuden) tai Jubileella ja Centralilla (pidempi kävely-
matka toisessa päässä) tai paikallisjunalla (vielä pidempi
kävelymatka toisessa päässä).

Myönnetään, jos olisin tiennyt, että päädyn töihin Chis-
wickiin, en olisi päättänyt vuokrata asuntoa Catfordista.
Mutta alun perin tulin Lontooseen tekemään harjoittelua
kaupungin itäosassa. (Ilmoituksessa puhuttiin Shoredit-
chistä. Firma ei todellakaan ollut Shoreditchissä.) Catford oli
halpa ja siedettävän lähellä, Länsi-Lontoon hinnat ovat jär-
jettömiä eikä työmatka sentään ihan mahdoton ole –

»Argh!» kirkaisen, kun juna nytkähtää rajusti eteenpäin.
Tyttökin horjahtaa, hänen kätensä heilahtaa kohti kasvojani,
ja yhtäkkiä hänen panininsa on avoimessa suussani.

Mm – *mitä?*

Olen niin ällistynyt, etten osaa tehdä mitään. Suuni on
täynnä lämmintä, taikinaista leipää ja sulanutta mozzarella.
Mitä oikein tapahtui?

Isken vaistomaisesti hampaat yhteen ja kadun sitä saman
tien. Tosin... mitä muutakaan olisin voinut tehdä? Nostan
hermostuneena katseeni leipä suussa.

»Sori», yritän mumista, mutta kuulostaa kuin sanoisin:
»Ohi.»

»Mitä helvettiä?» tyttö sanoo epäuskoisesti koko vau-
nulle. »Tuo varastaa minun aamupalani!»

Pääni tirsuu hermostunutta hikeä. Tämä on kamalaa. *Kamalaa*. Mitä minä teen? Haukkaanko palan irti? (Huono ajatus.) Annanko leivän pudota suusta? (Vielä huonompi ajatus. Uh.) Tällaisesta tilanteesta ei voi selviytyä kunnialla, ei millään ilveellä.

Lopulta puraisen paninia naama helottaen noloudesta. Nyt minun täytyy sitten pureskella jonkun toisen sitkeää leipää koko vaunun silmien alla.

»Olen tosi pahoillani», sanon hämilläni tytölle heti, kun olen saanut palan alas kurkusta. »Toivottavasti loppuleipä maistuu.»

»En minä enää sitä tahdo.» Tyttö mulkoilee minua kiuk-
kuisesti. »Nyt siinä on sinun pöpöjäsi.»

»En minäkään kaipaa sinun pöpöjäsi! Ei se ollut minun vikani, minä vain törmäsin siihen.»

»Törmäsit siihen», hän toistaa niin epäilevästi, etten voi kuin tuijottaa.

»Niin! Tietysti! Mitä sinä sitten kuvittelet – että tein sen tahallani, vai?»

»Mistä sen tietää?» Hän suojaa leivänjämänsä kädellään, aivan kuin voisin hetkenä minä hyvänsä käydä kimppuun ja puraista toisenkin palan. »Lontoossa nyt on kaikenlaisia outoja hiippareita.»

»Minä en ole outo!»

»Minun päälleni voit 'törmätä' ihan milloin haluat», huomauttaa verkkarimies rivosti virnuillen. »Mutta älä puraise», hän lisää, ja vaunussa nauretaan.

Naamani hehkuu entistä punaisempana, mutta päätän olla sanomatta enää mitään. Tämä keskustelu saa nyt luvan loppua.

Viidentoista minuutin ajan tuijotan tiukasti eteeni ja yritän eristäytyä omaan pieneen kuplaani. Waterloo East

-asemalla me kaikki pullahdamme ulos, ja minä vedän helpottuneena sisääni kylmää pakokaasuista ilmaa. Pingon täyttää vauhtia maanalaiseen, valitsen Jubileen ja Districtin linjat ja liityn joukon jatkoksi ovelle. Samalla vilkaisen kelloa ja hillitsen huokauksen. Olen tehnyt matkaa jo kolme varttia, enkä ole vielä läheskään perillä.

Kun joku tallaa jalalleni piikkikorolla, näen sieluni silmin, miten isä aina avaa keittiönoven, astuu ulos, levittää sylinsä ottamaan vastaan pelot ja äärettömän taivaan ja sanoo: »Maailman lyhin työmatka, kultaseni. Maailman lyhin työmatka.» Pienenä en tajunnut ollenkaan, mistä hän puhui, mutta nyt –

»Eteenpäin! Mene nyt eteenpäin!» vieressäni laiturilla seisova mies huutaa niin kovaa, että sävähdän. Juna on tullut, ja käynnissä on tuttu kamppailu niiden välillä, jotka ovat jo sisällä ja joiden mielestä se on ehdottomasti täynnä, ja niiden, jotka ovat ulkona, mittailevat tyhjiä koloja harjaantunein silmin ja arvioivat, että kyytiin mahtuu vielä ainakin kaksikymmentä ihmistä.

Pääsen viimein junaan, taistelen tieni sieltä ulos Westminsterin asemalla, odotan District-linjan junaa ja nytkytän sillä Turnham Greenin asemalle. Noustuani maan pinnalle vilkaisen kelloa ja säntään juoksuun. Helkutti. Aikaa ei ole kymmentäkään minuuttia.

Työpaikkani on isossa vaaleassa rakennuksessa, jonka nimi on Phillimore House. Lähempänä hidastan vauhdin kävelyksi, mutta sydän hakkaa edelleen. Vasemmassa kanta-päässä on valtava rakko, mutta tärkeintä on, että olen selviytynyt. Olen ajoissa. Hissi on taianomaisesti jo valmiiksi alhaalla, ja astun sen kyytiin ja yritän silotella tukkaani, jota tuuli riepotti pinkoessani pitkin Chiswick High Roadia. Koko työmatkaan kului tunti ja kaksikymmentä minuuttia, eli huonomminkin voisi olla –

»Odota!» käskevä ääni jähmettää minut paikoilleni. Aulan halki harppoo nainen. Hänellä on pitkät sääret, korkeakorkoiset saappaat, kallis sävy tukassa, nahkajakku ja lyhyt hame jotakin oranssia kohokuvioista kangasta, jonka rinnalla kaikki muut vaatekappaleet hississä näyttävät äkkiä vanhoilta ja tavanomaisilta. Varsinkin minun 8,99 puntaa maksanut musta jerseyhameeni.

Hänellä on uskomattomat kulmakarvat. Joillekin ihmisille vain suodaan uskomattomat kulmakarvat, ja hän kuuluu heihin.

»Karmea matka», hän sanoo tullessaan hissiin. Hänen äänensä on käheä, matala, aikuinen. Sellaisen ihmisen ääni, joka on nähnyt yhtä ja toista eikä siedä hölmöilyä. Hän iskee hyvinhoidetun sormensa hissinnappulalle, ja alamme nousta. »Aivan karmea», hän toistaa. »Chiswick Lanen risteyksen valot eivät meinanneet millään vaihtua. Minulta meni kaksikymmentäviisi minuuttia kotoa tänne. Kaksikymmentäviisi minuuttia!»

Hän luo minuun kaikennäkevän kotkankatseensa, ja minä tajuan, että hän odottaa vastausta.

»Ai», piipitän. »Voi raukkaa.»

Hissinovat aukeavat, ja hän harppoo ulos. Minä kävelen perässä katsellen, miten hänen hiuksensa lehahtavat virheettömästi paikoilleen joka askelen jälkeen, ja nuuhkien hänen tuttua tuoksuaan (joka räätälöitiin hänelle Annick Goutalilla Pariisissa viisivuotishääpäivämatkalla).

Hän on pomoni. Hän on Demeter. Nainen, jolla on täydellinen elämä.

En liioittele ollenkaan. Puhun täyttä totta, kun sanon, että Demeterillä on täydellinen elämä. *Hänellä on kaikki, mitä elämältä vain voi toivoa.* Työpaikka, perhe, yleinen mahtavuus. Rasti, rasti, rasti. Jopa nimi. Se on niin omintakeinen, että sukunimi (Farlowe) on suorastaan turha. Hän on pelkkä

Demeter. Niin kuin *Madonna*. »Hei», kuulen hänen sanovan puhelimeen itsevarmalla, keskivertoa kovemalla äänellään. »De-me-ter tässä.»

Hän on neljäkymmenenviiden, ja hän on ollut luovana johtajana Cooper Clemmowilla vähän yli vuoden. Cooper Clemmow laatii yrityksille brändejä ja strategioita, ja meillä on muutamia aika merkittäviä asiakkaita – ja siksi *Demeter* on aika merkittävä henkilö. Hänen työhuoneensa on täynnä palkintoja, valokuvia hänestä tärkeiden ihmisten kanssa ja tuotteita, joiden brändäämisessä hän on ollut mukana.

Hän on pitkä ja hoikka, ja hänellä on kiiltävän ruskea tukka ja, kuten jo mainitsinkin, uskomattomat kulmat. En tiedä, paljonko hän tienaa, mutta hän asuu *Shepherd's Bush*issa järjestyttävässä talossa, josta hän ilmeisesti on maksanut yli kaksi miljoonaa – ystäväni *Flora* on kertonut.

Flora on kertonut myös, että *Demeter* toi olohuoneen lattian Ranskasta ja että se on kierrätettyä tammiparkettia ja maksoi *omaisuuden*. *Flora* on lähinnä minua firman arvojärjestyksessä – hän on avustava suunnittelija – ja ehtymätön *Demeter*-juorulähde.

Kävin kerran jopa katsomassa *Demeterin* kotia, en siksi, että olisin sääliittävä urkkija, vaan koska satuin olemaan niillä kulmilla ja tiesin osoitteen, joten miksen olisi käynyt vilkaisemassa pomoni kotia, kun kerran tilaisuus oli tarjolla? (Olkoon, täysi tunnustus: tiesin ainoastaan kadunnimen. *Googlasin* talon numeron perille päästyäni.)

Talo on tietysti raastavan tyylikäs. Se on kuin suoraan lehdestä. Se onkin suoraan lehdestä. Olen nähnyt *Livingetc*-lehdessä siitä esittelyn, jossa *Demeter* seisoo vitivalkoisessa keittiössään tyylikkään ja luovan näköisenä retrokuvioinen paita päällään.

Seisoin vähän aikaa tuijottamassa taloa. En oikeastaan edes himoinnut sitä, sillä tunne oli kaihoisampi. *Kaihosin*.

Ulko-ovi on kauniin harmaanvihreä – Farrow & Ballin tai Little Greenin maali ihan varmasti – kolkutin on vanhanäköinen leijonanpää ja portaat eleganttia harmaata kiveä. Talo on kokonaisuudessaan todella vaikuttava – maalatut ikkunankarmit ja sälekaihtimet, takapihalla pilkottava puuhun rakennettu maja – mutta kaikkein lumoavin minusta kuitenkin oli ulko-ovi. Ja portaat. Ajatella, jos saisi joka aamu astella alas kauniita kiviportaita kuin satuprinsessa. Joka aamu saisi tuntea itsensä hohdokkaaksi.

Etupihalla oli kaksi autoa. Harmaa Audi ja musta Volvokatumaasturi, molemmat uutuuttaan kiiltäviä. Kaikki, mitä Demeterillä on, on joko uutuuttaan kiiltävää ja trendikästä (kuuluisan muotoilijan sitruspuristin) tai vanhaa, autenttista ja trendikästä (valtavat antiikkiset puuhelmet, jotka hän osti Etelä-Afrikasta). »Autenttinen» taitaa olla Demeterin lempisana, sillä hän käyttää sitä noin kolmekymmentä kertaa päivässä.

Demeter on naimisissa, *tietysti*, ja hänellä on kaksi lasta, *tietysti*: Hal-niminen poika ja Coco-niminen tyttö. Hänellä on tsiljoonia ystäviä, jotka hän on tuntenut »aina», ja hän ramppaa koko ajan juhlissa ja tapahtumissa ja palkintogaaloissa. Joskus hän huokailee sitä, että joutuu lähtemään ulos jo kolmannen kerran viikon aikana, ja höpisee jotain uhrautumisesta ujuttaessaan Miu Miun kenkiä jalkoihinsa. (Toimitan usein hänen Net-A-Porter-pakkauksiaan kierrätykseen, joten tiedän, mitä merkkejä hän käyttää. Miu Miuta. Marnia alennusmyynneistä. Dries van Notenia. Lisäksi aika paljon Zaraa.) Mutta kun hän sitten tekee lähtöä, hänen silmänsä alkavat loistaa ja pian Cooper Clemmowin Facebook-sivut ja Twitter-tili ja kaikki mahdolliset sivustot jo pullistelevatkin kuvia: Demeter upeassa mustassa topissa (luultavasti Helmut Langin, niistäkin hän tykkää), viinilasi kädessään hymyilemässä kuuluisien suunnittelijoiden kanssa ja olemassa täydellinen.

Ja juttu on näin: En minä kateellinen ole. En oikeastaan. En halua olla Demeter. En halua kaikkea, mitä hänellä on. Minähän olen vasta kahdenkymmenenkuuden, mihin minä Volvo-katumaasturia tarvitsisin?

Mutta kun katson häntä, minua vihlaisee... jokin, ja ajattelen: Voisinko minä olla tuossa? Voinko joskus olla tuossa? Voinko saada Demeterin elämän sitten, kun olen ansainnut sen? En minä pelkästään tavaroita haikaile vaan itsevarmuutta. Tyyliä. Hienostuneisuutta. Suhteita. Ei minua haittaisi, vaikka siihen menisi kaksikymmentä vuotta – päinvastoin, olisin taivaissa! Jos joku sanoisi minulle: *Arvaa mitä, jos vain teet ahkerasti töitä, sinun elämäsi on kahdenkymmenen vuoden kuluttua tuollaista*, käärisin saman tien hihat ja ryhtyisin hommiin.

Mutta se ei ole mahdollista. Ei siitä koskaan tule mitään. Puhutaan »tikapuista», »urakehityksestä» ja »ylenemisestä», mutta enpä usko, että on olemassa sellaisia tikkaita, joita pitkin minä voisin päästä Demeterin elämään vaikka kuinka raataisin.

Siis kaksi miljoonaa puntaa yhdestä talosta?

Kaksi *miljoonaa*?

Tein kerran laskelmia. Jos kuvitellaan, että joku pankki joskus antaisi minulle sellaisen lainan – vaikka ei annakaan – minulta menisi nykyisellä palkallani 193,4 vuotta sen maksamiseen (aika vanhaksi pitäisi elää). Kun tuo luku ilmestyi laskimen ruudulle, minulta pääsi hysteerinen nauru. Puhutaan sukupolvien välisestä kuilusta. Pikemminkin pitäisi puhua sukupolvien välisestä aavasta. Sukupolvien välisestä Atlantista. Ei niin korkeita tikkaita olekaan, että ne ylettyisivät minun elämäntilanteestani Demeterin elämäntilanteeseen, ellei sitten jotain hämmästyttävää pääse käymään, kuten lottovoitto tai jättiperintö tai jokin nerokas nettisivu, jolla tahkoan omaisuuden. (Turha luulla, etten yrittäisi. Joka

ilta yritän keksiä uudenlaiset rintaliivit tai vähäkalorisen kar-kin. Ei tulosta toistaiseksi.)

Oli miten oli. En voi oikeasti tavoitella Demeterin elämää. Mutta voin tavoitella siitä osasia. Saavutettavissa olevia osasia. Voin tarkkailla häntä, tutkia häntä. Voin opetella olemaan sellainen kuin hän.

Ja mikä tärkeintä, voin opetella olemaan erilainen kuin hän.

En tainnutkaan vielä mainita tätä. Hän on oikea painajainen. Hän on täydellinen ja hän on painajainen. Kumpaakin.

Olen juuri käynnistämässä tietokonetta, kun Demeter harpoo maisemakonttoriimme soijalatteaan siemailen. »Ihmiset», hän sanoo. »Ihmiset, kuunnelkaa.»

Demeterin lempisanoja taas: ihmiset. Hän tulee meidän tilaamme ja sanoo: »Ihmiset», teatraalisella äänellä, ja meidän täytyy keskeyttää työmme ikään kuin tulossa olisi jokin tärkeä kaikkia koskeva ilmoitus. Itse asiassa hän yleensä tarvitsee jotain aivan tiettyä asiaa, josta vain yksi meistä tietää, mutta koska hän hädin tuskin muistaa meidän nimiämme, saati tehtäviämme, hänen on kysyttävä kaikilta.

Myönnetään että liioittelen vähän. Mutta en valtavasti. En ole koskaan tavannut ketään, jolla olisi niin huono nimi-muisti kuin Demeterillä. Flora kertoi kerran, että Demeterillä on jokin oikea visuaalinen ongelma, jokin kasvontunnistussyndrooma, jota hän ei suostu myöntämään, koska se ei kuulemma vaikuta hänen työkykyynsä.

Antakaas kun kerron: kyllä se vaikuttaa.

Ja antakaas kun kysyn: Miten kasvojentunnistuskyky liittyy nimimuistiin? Olen työskennellyt täällä seitsemän kuu-kautta, eikä hän vielääkään muista, olenko Cath vai Cat.

Itse asiassa olen Cat. Cat on lyhennyt Catherinesta. Koska... no. Se on hyvä lempinimi. Lyhyt ja iskevä. Moderni. Lontoolainen. Se olen minä. Cat. Cat Brenner.

Hei, minä olen Cat.

Hei, olen Catherine, mutta sanokaa vain Cat.

Täysi tunnustus: En ole täydellisesti Cat. En vielä. Olen vielä osittain Katie. Aloin kutsua itseäni Catiksi, kun aloitin uudessa työssä, mutta jostain syystä nimi ei ole vielä ihan tarttunut. En aina tajua vastata, kun joku huutaa Catia. Joudun vähän epäröimään ennen kuin kirjoitan nimeni, ja kerran minun piti nolosti sotkea piiloon K, jonka olin vahingossa kirjoittanut jonkun työkaverin yhteisönnittelukorttiin. Onneksi kukaan ei huomannut. Kai nyt kaikki sentään oman nimensä osaavat kirjoittaa?

Mutta olen päättänyt olla Cat. Minusta tulee Cat. Se on upouusi lontoolaisnimeni. Minulla on ollut elämässäni kolme työpaikkaa (myönnetään, kaksi oli harjoittelupaikkoja), ja joka askelella olen muokannut itseäni vähän lisää. Muuttuminen Katiesta Catiksi on vain viimeisin vaihe.

Katie on kotiminä. Somerset-minä. Rusoposkinen, kiharatukkainen maalaistyttö, joka kulkee aamusta iltaan farkuissa, kumppareissa ja lammasrehulähetyksen kylkiäisenä tullessa fleece-pusakassa. Tyttö, joka ei ikinä käy missään muualla kuin lähipeleissä ja joskus Warretonin Ritzissä. Tyttö, jonka olen jättänyt taakseni.

Niin kauan kuin muistan, olen halunnut päästä pois Somersetista. Olen halunnut Lontooseen. Minulla ei koskaan ollut seinällä poikabändien kuvia – minulla oli maanalaisen kartta. Julisteita, joissa oli London Eye ja Gherkin.

Ensimmäinen harjoittelupaikka, jonka sain kalastettua itselleni, oli Birminghamissa, ja sekin on iso kaupunki. Siellä on kauppiaita, loistoa, hyörintää... mutta se ei ole Lontoo. Siellä ei ole lontoolaisuutta, joka saa sydämen sykkimään. Siluettia. Historiaa. Siellä ei voi kävellä Big Benin ohi ja kuulla sen soivan oikeasti. Ei voi seistä maanalaisen asemilla, jotka on nähnyt miljoonissa pommituksista kertovissa leffoissa. Ei voi

tuntee olevansa yhdessä maailman hienoimmista kaupungeista, ehdottomasti ja epäilyksettä. Lontoossa asuminen on kuin asumista elokuvan lavasteissa – on dickensiläisiä kujia, hohtavia tornitaloja, salaisia suljettuja puistoja. Siellä voi olla juuri se, joka haluaa olla.

Elämässäni ei ole paljonkaan sellaista, mikä sijoittuisi kymmenen parhaan joukkoon millään kansainvälisellä mitarilla. Minulla ei ole huipputyötä, ei huippuvaatteita, ei huippuasuntoa. Mutta minä asun huippukaupungissa. Kaikkialla maailmassa on ihmisiä, jotka haluaisivat asua Lontoossa, ja nyt minä olen täällä. Ja siksi on samantekevää, että työmatkani on yhtä helvettiä tai että makuuhuoneessani on vajaa kymmenen neliötä. *Olen täällä.*

En päässyt tänne suorinta tietä. Sain yliopiston jälkeen vain yhden työtarjoituksen, pikkuruiselta mainostoimistolta Birminghamista. Niinpä muutin sinne ja aloin saman tien rakentaa uutta persoonaa. Leikkautin otsatukan. Aloin suoristaa tukkaani joka päivä ja pitää sitä tyylikkäällä nutturalla. Ostin itselleni mustasankaiset rillit, joissa oli ikkunalasit. Näytin uudelta. Tunsin itseni uudeksi. Aloin jopa meikata uudella tavalla, rajasin huulet tarkasti joka päivä ja piirsin kissansilmät mustalla nestemäisellä rajausvärillä.

(Kissansilmien opetteluun meni kokonainen viikonloppu. Se on oikea taito, niin kuin trigonometria – pakko siis ihmetellä, miksei sitä opeteta koulussa. Jos minä johtaisin tätä maata, koulussa opetettaisiin taitoja, joita ihminen todella tarvitsee koko elämänsä ajan. Olisi kursseja, joilla käsiteltäisiin silmienrajaamista, veroilmoituksen täyttämistä ja tukkeutuneen viemärin avaamista kun isä ei vastaa puhelimeen ja bileet alkavat kohta.)

Birminghamissa päätin luopua Lounais-Englannin sori-sevasta aksentista. Istuin kerran kaikessa rauhassa vessassa, kun kuulin kahden tytön pilkkaavan minua. He sanoivat

minua *farrrrrrmari-Katieksi*. Tottahan se kirpaisi, olin aika tolaltani. Olisi pitänyt rynnätä ulos kopista ja huutaa: *Ei tuo teidän birminghamilaispuhe ole yhtään parempaa!*

En rynnännyt. Istuin aloillani ja mietin ankarasti. Se oli niitä hetkiä, jolloin todellisuus iskee päin naamaa. Kun pääsin toiseen harjoittelupaikkaani – Itä-Lontooseen – olin aivan uusi ihminen. Olin viisastunut. En näyttänyt enkä kuulostanut Anstersin tilan Katie Brenneriltä.

Ja nyt olen päästä varpaisiin Cat Brenner Lontoosta. Cat Brenner tyylikkäässä toimistossa, jossa on kuluneet tiiliseinät, hohtavanvalkoiset työpöydät, retrotuoleja ja alastoman miehen muotoinen naulakko. (Kaikki hätkähtävät sitä tullessaan ensi kerran käymään.)

Olen Cat ja sillä siisti. Viimeisenä silauksena pitää enää oppia kirjoittamaan se.

»Ihmiset», Demeter sanoo kolmannen kerran, ja koko toimisto hiljenee. Meitä on kymmenen, ja meillä on kaikilla eri tittelit ja työnkuvat. Seuraavassa kerroksessa on tapahtumatiimi ja digitiimi ja suunnitteluporukka. Siellä on myös jokin toinen luova ryhmä, jonka nimi on »visiotiimi» ja joka työskentelee suoraan toimitusjohtaja Adrianin alaisuudessa. Ja lisäksi toimistoja, joissa on henkilöstöosasto ja talousosasto ja ties mitä. Mutta tämä kerros on minun maailmani, ja minä olen alinta kastia. Tienaan ehdottomasti vähiten, ja työpöytäni on pienin, mutta jostakin on aloitettava. Tämä on ihka ensimmäinen palkkatyöni, ja kiitän siitä tähtiä joka ainoa päivä. Ja onhan työni kiinnostavaa. Tavallaan.

Omalla tavallaan.

Riippuu kai siitä, miten »kiinnostava» määritellään. Tälläkin hetkellä työn alla on todella jännittävä projekti, Coffeewiten uuden itsestäänvaahoavan »cappuccinotyylisen» maidonkorvikkeen lanseeraus. Minä olen tutkimuspuolella. Ja itse työn kannalta se taas tarkoittaa sitä, että...

No. Juttu on näin. On oltava realisti. Ei heti voi päästä käsiksi hauskoihin, hohdokkaisiin töihin. Isä ei vain tajua sitä. Hän kysyy aina: Sinäkö siellä kaikki ideat keksit? Tai: Oletko tavannut paljonkin tärkeitä ihmisiä? Tai: Käytkö joka päivä liikelounailla pintapaikoissa? Ja sehän on naurettava luulo.

Saatan olla vähän puolustuskannalla, mutta isä ei ymmärrä mistään mitään, ja on aika uuvuttavaa, kun hän alkaa sävähdellä ja puistella päätään ja jankuttaa: »Oletko sinä nyt oikeasti onnellinen siellä pääkaupungissa, Katie kultaseni?» Olenhan minä onnellinen. Mutta on elämä välillä rankkaakin. Isä ei tiedä mitään työpaikoista eikä Lontoosta eikä taloudesta eikä, no sanotaan vaikka viinilasillisen hinnasta Lontoon baareissa. En ole edes kertonut tarkalleen, paljonko maksan vuokraa, koska tiedän mitä hän sanoisi: hän sanoisi –

Ei helkutti. Hengitä syvään. Anteeksi. Ei ollut tarkoitus harhautua raivoamaan isästä. Meidän välimme vain eivät ole olleet parhaat mahdolliset yliopiston jälkeen, sen jälkeen kun muutin pois kotoa. Hän ei ymmärtänyt Lontooseen-tuloani eikä koskaan ymmärräkään. Voin tietysti yrittää selittää parhaani mukaan, mutta jos toinen on täysin immuuni Lontoolle, hän ei ikinä kykene näkemään muuta kuin liikenteen, pakokaasut, hinnat ja sen, että oma tytär on päättänyt muuttaa melkein kahdensadan kilometrin päähän.

Minulla oli kaksi vaihtoehtoa: joko noudattaisin oman sydämeni ääntä tai särkisin hänen sydämensä. Loppujen lopuksi taisin särkeä molempien sydämen. Ja sitä ei muu maailma voi käsittää, sillä kaikkien mielestä on tietysti aivan normaalia muuttaa pois kotoa. Mutta isä ja minä olemme toista maata, me olemme eläneet yhdessä, kaksin, vuosien ja vuosien ajan.

Oli miten oli. Takaisin töihin. Minun tasoiseni työntekijät eivät ole tekemisissä asiakkaiden kanssa – ne tapaami-

set hoitaa Demeter. Ja Rosa. He käyvät lounailla ja tulevat takaisin posket punoittaen, innoissaan, mukanaan ilmaisnäytteitä. Sitten he laativat ehdotuksen, jonka tekemisessä ovat yleensä mukana myös Mark ja Liz ja joku digitiimistä, toisinaan Adrian. Hän ei ole pelkästään toimitusjohtaja, hän on myös toinen Cooper Clemmowin perustajista, ja hänellä on työhuone alakerrassa. (Toisen perustajan nimi on Max, mutta hän on vetäytynyt viettämään varhaisia eläkepäiviä Etelä-Ranskaan.)

Adrian on itse asiassa mahtava tyyppi. Hän on noin viidenkymmenen, ja hänellä on tuuheana aaltoileva raudanharmaa tukka ja paljon farkkupaitoja – kuin suoraan 1970-luvulta koko mies. Ja niinhän hän kai tavallaan onkin. Lisäksi hän on oikeasti kuuluisa. Lontoon King's Collegen kampuksella Strandilla esimerkiksi on näytteillä yliopiston entisiä opiskelijoita, ja Adrianin kuva on heidän joukossaan.

Oli miten oli, he ovat siis pääjehut. Minä en ole samalla tasolla, en läheskään. Niin kuin sanoin, olen mukana tutkimuspuolessa, mikä tarkoittaa sitä, että tällä viikolla itse asiassa...

Hei, ennen kuin kerron työstäni, sanon vain, että se ei välttämättä kuulosta kovin hohdokkaalta. Mutta ei se myöskään ole niin tyhmää kuin voisi luulla.

Siirrän dataa koneelle. Tarkemmin sanottuna syötän vastauksia laajaan kyselyyn, jonka teimme Coffeewitelle aiheesta kahvi, maidonkorvikkeet, cappuccinot ja kaikki mahdollinen muu. Kaksituhatta käsinkirjoitettua kyselylomaketta, jokainen kahdeksan sivua pitkä. Joo, joo, tiedetään. Paperilla. Eihän kukaan enää nykyään tee paperikyselyitä. Mutta Demeter halusi tehdä sen »vanhan kaavan mukaan», koska hän oli lukenut jonkin tutkimuksen, jonka mukaan ihmiset ovat 25 prosenttia rehellisempiä kirjoittaessaan kynällä kuin vastatessaan netissä. Tai jotain.

TÄYDELLINEN ELÄMÄ – siihen maalta tullut Katie Brenner tähtää unelmiensa Lontoossa. Trendikkäässä brändäysyrityksessä kukaan ei tosin tajua Katien lahjakkuutta. Vielä. Elegantti pomo on outo ja oikukas, vaikka Katien mielestä hänellä on jo ihan kaikkea. Katie päivittää lannistumatta kiillotettuja kuvia someen. Jonakin päivänä hänen elämänsä olisi samanlaista kuin Instagram-kuvissa.

Juuri kun Katie törmää hurmaavaan Alexiin ja urakin enteilee nousukiitoa, unelmat romahtavat. Katie saa potkut. Hän jättää kovan Lontoon ja tarttuu toimeen isänsä perustamassa maatilamatkailuyrityksessä. Neuvokas Katie on velho markkinoimaan ja pian Lontoon tyylikkäämmät tyypit virtaavat luksuslomalle luomutilalle. Eräänä järkyttävänä päivänä Katie näkee vieraiden joukossa entisen pomonsa ja päättää tasata tilit. Katie laittaa hulvattoman elämyspyörityksen käyntiin, jonka päätteeksi yllättynein on hän itse.

»Säkenöivä, sukkelasanainen romaani sosiaalisesta mediasta ja tarinoista joita me itsellemme kerromme.»

– PEOPLE

